

Byli v lese úplně sami. Tedy: mysleli si, že jsou sami. Ale nebyli. Vzduch voněl, sasanky bíle plápolaly a ptáci poletovali. Drak nikde nebyl. Najednou holčička vykřikla: „Hele, mami! Hele, tati! Jezinka!“

Rodiče se podívali, ale houby viděli. Tedy opravdu viděli skrze tu průsvitnou bytůstku houby, konkrétně dva choroše na pařezu, ale jezinku samotnou ne. Táta řekl: „Jdi, ty brepto! Jezinky neexistují.“ A maminka se zasmála. Holčička příšerně, ale opravdu příšerně nesnášela, když jí říkali „ty brepto“. Tak se namíchla a vykřikla ještě hlasitěji:

„A existujou, existujou, existujou!“

A začala v jezinky naschvál tak silně věřit, že to stvoření přestalo blednout a přežilo.

U Rozárky doma

už je klid. Rodiče si šeptají v kuchyni a Rozárka kouká oknem do šera. Musela jim slíbit spoustu věcí. Za á: už nikdy nepůjde za školu, za bé: nebude podlézat žádné ploty, za cé: jestli vůbec někdy dostane nový mobil, což si rodiče ještě moc a moc rozmyslí, už nikdy ho neztratí, za dé: nebude věřit na jezinky a jiné pohádkové nesmysly.

U toho za dé Rozárka tajně zkřížila ukazováček a prostředníček, protože děti tvrdily, že co se řekne se zkříženými prsty, to není lež. S tou vírou v jezinky to prostě nemohla slíbit. Věděla, že tu bledoučkou bytůstkou viděla. Svítlo skrze ni světlo. A měla nádherné mechově zelené oči. Rozárka nikdy neviděla nic krásnějšího. Chtěla v ni věřit a aspoň trošičku v ni věřila.

